

Opeens is daar een
kleine witte wolk

*Roos, Frans, Lotte en Lotte bedankt voor het
meelezen en voor jullie waardevolle suggesties.*

2022

© Josée Gruwel & Dorothé Huijsmans

Coverontwerp en illustraties: Eva Straver

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789464485219

Opeens is daar een kleine witte wolk

Josée Gruwel
&
Dorothe Huijsmans

De kleine witte wolk

Was dat nou de bel?

Raaf kan het niet geloven.

Het is 's morgens heel vroeg.

De zon komt net op.

Wie belt er nou op dit tijdstip.

Ze twijfelt aan zichzelf.

Heeft ze het gedroomd?

Maar daar hoort ze de bel weer.

Raaf gooit het dekbed opzij, rent de zoldertrap af,
stuift langs mama's slaapkamer, rent nog een trap af
en opent de voordeur.

Niemand te zien.

Dat kan toch niet, denkt ze.

In een flits ziet ze dat er op het zandpad naar de straat
geen verse sporen zijn.

Geen voetstappen in het zand, geen briefje met een
boodschap.

Ze rent naar het einde van het pad, stopt bij de straat
en tuurt naar links.

Haar hart klopt in haar keel, maar ze ziet niemand.

De kerkklok slaat.

Eén keer.

Half zes, denkt Raaf.

Alles is zoals op elke zondagmorgen heel vroeg: stil.

Dan tuurt ze naar rechts en oh, oh, oh!

Raaf slaat haar handen voor haar mond.

Is het echt wat ze ziet?

Daar loopt oma Maan.

Haar lieve, wijze, oude oma Maan.

Ze loopt rechtop, zonder haar rollator.

Hoe kan dat, schiet het door Raaf heen.

Anders loopt ze altijd krom.

Ook kan ze maar een heel klein stukje lopen zonder haar Ferrari.

Ferrari, zo noemt ze haar rollator.

“Oma Maan, oma Maan!”, roept Raaf.

Ze wil naar haar toe rennen, maar haar voeten willen niet.

“Oma Maan! Waarom belde je, waarom loop je weg?”

Oma Maan staat stil, keert zich om, glimlacht en zwaait.

Raaf zwaait terug.

Ze voelt zich blij, omdat ze oma Maan ziet.

Ze houdt zóveel van haar.

Maar waarom staat oma Maan daar?

Daar, dichtbij hun boerderijtje aan de rand van het dorp?

Waarom zwaait ze en komt ze niet terug?

En waarom kan Raaf niet naar haar toe?

Opeens is er die kleine witte wolk.

Raaf ziet dat oma Maan de wolk wenkt.

Heel langzaam daalt die, tot oma Maan er middenin staat.

Als de wolk stil opstijgt, denkt Raaf dat ze droomt.

“Oma Maan”, fluistert ze.

Ze zwaait naar de wolk.

Die krijgt dan heel even allerlei kleurtjes.

Raaf glimlacht.

Een grapje van oma Maan, denkt ze.

Oma Maan houdt van kleurtjes.

Als de wolk weg is, staat Raaf alleen.

De straat is leeg.

Wat betekent dit, denkt Raaf.

Dan weet ze het: het hart van oma Maan klopt niet meer.

Tranen lopen over Raaf's wangen.

Gisteren was ze nog bij haar.